

äro bergsspetsarne kala eller snöbetäckta. Detta allt ger *Genoas* belägenhet ett visst företräde, såsom man finner. Bergskedjans regelmessiga formation och den symetri, hvarmed staden höjer sig öfver stranden och villorna åter öfver staden, allt trappvis, ger, då den naturligtvis ej, i så stor scala, kan få stelhet, en högst harmonisk anblick. De båda fyrtern som resa sig på yttersta spetsen af de två till *Moli* eller *quaier* förlängda armar hamnen framsträcker, göra en angenäm hvila för ögat, och deras tvillingskimmer i den mörka natten öfver Medelhafvets stilla eller uppörda vågor har något ganska poetiskt.

Denna *Genoas* hamn är interessant; den är ännu, såsom fordom, medelpunkten för hela stadens och landets inre och yttre lif; der är ännu deras existens, ehuru *Genoa* blifvit förvandladt, från en högadelig köpmansstad till en ofrälse, så ofrälse som någon dylik i nittonde århundradet kan vara. Det är ej mera *d'Orias*, *Fiescos*, *Pallavicinis*, *Grimaldis* skepp, som, tyngda af andra världens rika alster, hopfälla sina segel i skygd af dessa berg; men denna hamn är dock än i dag fylld med tremastare, och Marinarernes sång, *Facchinernes* stojande röster ljuda måhända ännu lika kraftigt och maustarkt som i fordna tider. Sardinska regeringen har gjort åtskilligt för *Genoa*. Den har köpt palatser af dess ruinerade store och bibehållit dess frihamn, med mera förstånd och kanke äfven god vilja än *Österrike* i *Venedig*. Också faller detta sistnämnda i ruiner, och dess canaler äro öde, dess befolkning utdöd, under det *Genoa* med hvarje dag tilltager i population, och skall, efter trovärdiga uppgifter, nu ega omkring 130,000 invånare, då det på republikens sista tider ej hade 100,000. Visst äro *palatsen* tomma, taflegallerierne här och der förskingrade, men det borgerliga lifvet rör sig med kraft och framgång, och en ny, blygsammare, men dock ingalunda förkastlig æra synes hafva begynt för *Genoa*. Dess befolkning, i alla tider contrasterande mot södra och medlersta